

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa E. G. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w Ł. o zapłatę:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od E. G. na rzecz Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w Ł. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przejął na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 420 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od których E. G. został zwolniony.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, Sąd Okręgowy w całości podzielił i przyjął za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytoczenie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. poprzez nieuwzględnienie jednoznacznych dowodów przemawiających na korzyść powoda, tj. oświadczenia P. K.,
2. nieprzeprowadzenie dowodu w postaci przesłuchania w/w świadka,
3. danie wiary zeznaniom świadka Ł. C., stojących w sprzeczności z dowodami dostarczonymi przez pozwanego.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna.

Podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia prawa procesowego nie zasługuje na uwzględnienie. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I KKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja

2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji jasno i precyzyjnie wskazał przyczyny oceny postępowania dr K. M. jako nie noszącego znamion

w jakimkolwiek zakresie niezgodności z prawem działania bądź zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Trafnie w szczególności wskazał, że nie stanowi poświadczenia nieprawdy złożone przez dr M. zeznania w czasie posiedzenia Sądu penitencjarnego w dniu 24 kwietnia 2018 r. oraz dokonane przez nią wpisy w książce zdrowia osadzonego w dnia 2, 6 i 11 lipca 2018 r.. W czasie posiedzenia Sądu Okręgowego w dniu 24 kwietnia 2018 r. dr M. wypowiedziała się co do stanu zdrowia osadzonego, wykonywanych badań diagnostycznych i konsultacji medycznych, tj.: konsultacji medycznej w dniu 22 marca 2018 r., zlecenia przez lekarza neurologa w lipcu 2018 r. w trybie planowym konsultacji neurochirurgicznej, a także konsultacji kardiologicznej, wykonania 30 marca 2018 r. USG jamy brzusznej i planowanych konsultacji u nefrologa. Natomiast 2 i 6 lipca 2018 r. dokonano wpisów w karcie zdrowia osadzonego dotyczących zapoznania się z dokumentacją pacjenta, kartami informacyjnymi leczenia pomocy doraźnej, a 11 lipca 2018 r. Powód nie poniósł również szkody w wyniku decyzji sądu o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Przytoczone przez powoda zarzuty w piśmie z dnia 29 maja 2020 r., będącym odpowiedzią na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych apelacji, odnoszące się do nieuwzględnienia dowodu z oświadczenia P. K. oraz dania wiary zeznaniom świadka Ł. C. są niezasadne, a wręcz niezrozumiałe. Wskazane osoby nie były uczestnikami niniejszego postępowania w pierwszej instancji, a powód nie wnioskował o przeprowadzenie takich dowodów, a więc nie mogły one podlegać ocenie Sądu pierwszej instancji.

W związku z powyższym apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz.U. 2018 r. poz. 265), zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.